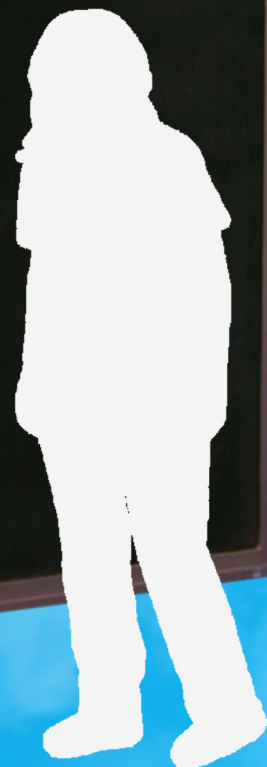

PER UN
ENSENYAMENT
DE QUALITAT

El motoret

IES Sollana
Núm. 5

Je suis le commencement d'une nouvelle étape, déjà son arrivée, c'est ce qui espère les étudiants, c'est ce qui précède l'arrivée des étrangers, des souvenirs tristes de cette bonne ambiance, derrière sont restées une couverture, de biscuits, de du thé, des heures froides et en même temps chaudes, des fêtes, des expositions rien ne me reste, pour commencer un nouveau jour, remplissant un vide final, qui s'est rempli totalement pendant cette dernière année, ce qui sera un changement dans la voie: le grand régime nocturne finira seulement à l'automne,

JOSE SAN JOAQUIN 4E

EDITORIAL

fisiològics que experimenten els alumnes des que s'incorporen al centre per primera vegada, quan passen de 6é d'E.P. a 1r d'ESO fins que finalitzen aquesta etapa educativa. També s'hi produeixen variacions del professorat que es trasllada de centre per diverses circumstàncies, professors que acaben ací la seua etapa educativa perquè es jubilen, nous pares d'alumnes que s'incorporen a l'AMPA, renovació del Consell Escolar, i fins i tot, també al personal de l'adminis-

tració i consergeria, que també ha anat canviant al llarg d'aquests anys.

Quan al curs 2003-04, aquest institut començà a funcionar per primera vegada, Sollana va vore realitzat el somni de tindre un centre propi sense necessitat d'haver-se de desplaçar a altres poblacions dels voltants, per poder realitzar els estudis d'ESO.

Així doncs, doncs entre els diversos canvis que tenen lloc en un institut, a més a més, es produeixen els que afecten a la direcció del centre. Després de quatre anys al front d'aquesta, és ara el moment per a la renovació. Nosaltres, al llarg d'aquest període, ens traçarem una sèrie d'objectius per a dur endavant un projecte de centre com, per exemple, la implantació del Programa de Qualificació Inicial (PQPI), la revisió del Reglament de Règim Intern i del Pla de Convivència, el Pla de Millora, el Pla de Transició i, el més recent, el Programa-Contracte. A més, hem realitzat millores en algunes de les dependències del Centre, com ara la insonorització de l'aula d'usos múltiples, la canalització de l'aigua del gimnàs, l'habilitació d'una altra aula amb ordinadors per al PQPI, la instal·lació de la xarxa wi-fi, entre altres.

Aquest institut ha anat consolidant-se any rere any i són ja molts els alumnes que han pogut cursar aquests estudis. Tan sols caldria contemplar com les orles de les diverses promocions dels nostres estudiants van augmentant en les parets del centre, immutables ja al pas del temps. Fins i tot, hem pogut ampliar aquest itinerari al programa de PQPI amb la branca d'Administració i Gestió, per poder donar eixida a uns alumnes que necessiten altres tipus d'atencions i, d'aquesta manera, obtenir el títol en secundària. Aquest curs 2011-12 es graduarà ja la sisena promoció d'alumnes, a més de la segona promoció de PQPI, que podran així continuar així els seus estudis, bé cursant una de les diverses modalitats del batxillerat, bé a través d'un cicle formatiu.

L'institut construït fa huit anys, és testimoni de la trajectòria que relitzen tots els membres de la comunitat educativa així com dels diversos canvis que en ell s'hi produeixen. Però quan parlem de canvis no sols ens referim als més visibles, com són els

En definitiva, sempre hi haurà algun motiu, alguna nova situació, que promogua actuacions, sempre per millorar l'institut i, com no, el nostre projecte educatiu. Des de la revista "El Motoret" aprofite per animar el nou equip directiu que s'incorpore, perquè s'il·lusione i es plantege nous reptes per tal d'afrontar el camí de la propera etapa.

AFILIA'T A L'AMPA, eres necessari

La nostra associació forma part de la comunitat educativa i també som part integrant del Consell Escolar, on representem al sector de pares i mares d'alumnes del centre. Som informats del progrés, de les necessitats del centre i dels alumnes, i oferim la nostra ajuda i col·laboració per a solucionar i millorar tot el possible, defenent sempre els drets dels nostres fills.

El nostre objectiu no és cap altre, que ajudar i participar en tot allò relacionat amb l'educació dels nostres fills, amb la finalitat que aquesta educació siga cada dia millor.

Com hem anat informant tots els pares d'alumnes en les assemblees generals, a més de les funcions pròpies de l'associació, realitzem durant el curs escolar distintes activitats, com ara la realització de tallers durant la setmana cultural, amb la participació directa de pares i mares d'alumnes, subvencions als associats, beques per a llibres, ajudes als alumnes associats de fi de curs, entrega de premis als guanyadors de distintes activitats i concursos realitzats en el centre durant el curs escolar, refrigeris, etc...

Enguany hem insistit en la importància d'impartir xerrades formatives que ens ajuden a conèixer i comprendre les inquietuds i necessitats dels nostres fills, per la qual cosa, hem organitzat quatre xerrades dirigides a pares d'alumnes de temes de gran interès per a l'educació dels nostres fills, com són les xarxes socials, drogodependència, sexualitat i hàbits alimentaris.

Una vegada més vos animem que vos uniu a nosaltres per a poder continuar realitzant esta labor que, sens dubte, contribuïx a millorar i defensar els drets dels nostres fills davant de l'administració i la comunitat educativa."

L'Ampa de l'IES de Sollana

EL PLA DE TRANSICIÓ

El passat dia 31 de maig, com ja va sent habitual al llarg dels últims anys, es va celebrar la jornada d'acollida dels pares i mares dels alumnes de 6é de primària, que el proper any cursaran la nova etapa de l'ESO.

La directora Amparo Tomás, el cap d'estudis Antonio Reduan i la coordinadora d'ESO Mª Jesús Castelló van ser els encarregats d'explicar el funcionament i les característiques generals tant del centre com de la nova etapa que els seus fills van a realitzar. Després es va visitar el centre i es va oferir una "picadeta".

Aquest encontre es recull al Pla de Transició que, conjuntament amb el CEIP López Marco s'ha desenvolupat aquest any per a millorar la qualitat de transvasament d'informació al voltant de la detecció de NEE, possibles desdoblaments, alumnes que han de cursar optativa instrumental i una visió conjunta de les matèries instrumentals sempre amb la finalitat d'oferir una millor atenció a tot l'alumnat.

Aquest encontre es va iniciar dies abans quan els alumnes de 6é van vindre a l'IES amb un treball elaborat per ells i amb la finalitat d'exposar-lo ací.

Després van ser rebuts per l'orientador del centre, Enric Pons, i van visitar les dependències de l'IES.

La coordinadora de l'ESO
Mª Jesús Castelló

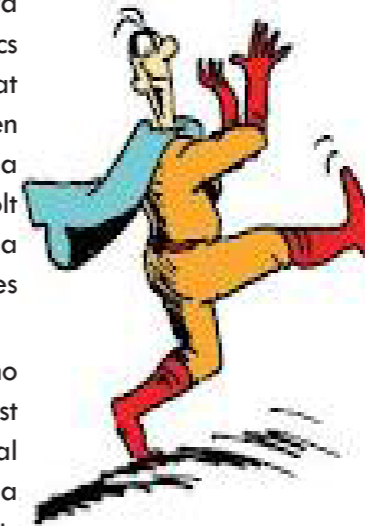

COOLMAN VESTEIX DE DOL

Ni la lluna ni la pruna, es tracta de Coolman. Preocupat i trist, preveu la mort imminent de l'Ensenyament Públic. En aplegar a Espanya va percebre l'atmosfera terbolenca que precedia el desmantellament al que ha estat sotmès.

Malgrat estes circumstàncies, ens va arribar la notícia del concurs de còmics "Coolman i tu" que havia organitzat Edicions Bromera, on ell i Kai figuraven de protagonistes. Coolman reencarna eixa part valenta que tots tenim i molt sovint reprimim, i a qui, quan ix a la llum o esclata, responsabilitzem de les conseqüències que desferma.

Rüdiger Bertram, autor del còmic, no podia imaginar, quan va crear aquest personatge, que tindria tant renom al nostre institut. Edicions Bromera ens ha reconegut l'esforç realitzat, atorgant-nos el premi a un dels dos centres més participatius del concurs. Aquest premi ha consistit en una dotació de llibres per a la biblioteca, i el més important per a nosaltres, el reconeixement al treball de tots aquells alumnes que amb la seua bona voluntat han participat en aquest concurs, i la il·lusió de tornar a repetir una experiència similar. Això representa ni més ni menys, "entre tots podem", cosa molt significativa en un moment tan difícil com el present.

Esta notícia ens ha omplert de satisfacció a tota la comunitat

educativa, especialment als alumnes i departaments didàctics involucrats en el projecte. Hem aconseguit entre tots treballar de manera interdisciplinària amb l'objectiu de desenvolupar en els alumnes la competència en comunicació lingüística d'una banda, ja que s'hi ha fet ús de diferents llengües com a instrument de comunicació i representació - el castellà, el valencià, l'anglès i el francès- i la competència cultural i artística, pel que fa a la utilització dels recursos d'expressió artística emprats per a produir creacions pròpies. Competències eixes, que ha d'haver desenvolupat un jove en acabar l'ensenyament obligatori per a poder realitzar-se personalment i poder mantindre un aprenentatge permanent al llarg de la vida.

És per aquest motiu que encara creiem que l'Ensenyament Públic no ha mort, potser està malalt, però amb voluntat de sobreviure, i li comuniquem al nostre bon amic Coolman que es traga el dol i ens ajude amb activitats cooperatives com estes, que són una de les millors medecines per a la salut pública.

Cristina Alberto

JORNADES CULTURALS

Durant els anteriors mesos a la setmana cultural Ferran Guillem (1er PQPI) i jo vam estar pensant a fer un taller diferent al de l'any passat, que va ser el radiofònic. Però després de diverses opcions, i que el temps s'acabava, vam optar per tornar a fer-lo. En principi, anàvem a dur-ho a terme els dos dies, però després de problemes tècnics vam optar pel dilluns sols. Així va ser la setmana cultural del curs 2011-2012:

Dilluns 9: la jornada cultural comença tranquil·la i saborosa, estem al taller de cuina. Comencem a fer crêpes i, com uns professionals, els resultats queden com de revista. A l'hora següent comencem el taller de ràdio. El primer taller que visitem és el de jocs de taula. "Ara mateix estem jugant al dòmino, però fins ara fèiem jocs d'improvisació", ens comenta Dolors. Després de trobar-nos diversos espontanis per la nostra trajectòria, arribem al taller de Tu Vals, on Josep ens ofereix unes llepolies a canvi de ballar davant del públic. Ferran es nega a ballar, però, malgrat el tracte, n'agafem unes quantes per al camí. Tornem al taller de cuina, però ara com a periodistes, on Anna Ferrús (4t) ens explica minuciosament com fer crêpes. Canviem d'aula i ens infiltram al ta-

ller de cinema de terror a càrrec de Cristina i J. Costa, el qual ens atén i ens comenta el clàssic en blanc i negre "La noche de los muertos vivientes". Piquem a la porta del costat i parlem amb Ernest, que ajuda a M. Jesús al taller de Wii. Entrem i respirem l'ambient de bolera que hi ha a l'interior. Ens hi podríem haver unit, però hem de continuar la tasca. Ens decidim per anar a cosmètica, on Daniela Girona (4t) ens comenta els procediments que tenen lloc al taller. Una vegada tancat el micròfon, el meu company decideix comprovar personalment la qualitat dels serveis. Feta la neteja facial, i per acabar, baixem fins al taller de karaoke, on Amparo ens explica l'objectiu de les setmanes culturals: "Són jornades on professors i alumnes conviuen d'una manera diferent a la normal, on tots s'ho passen bé junts i

els mestres poden sentir-se com un alumne més". Una vegada acabada l'hora, ens separem i em quede al karaoke. Jo no he cantat, però he escoltat futures promeses del cant que triomfaran allà on vagen. Una vegada repassat el repertori del pop-espanyol, finalitza l'hora i tots ens separem fins al següent dia de jornades culturals.

Dimarts 10: continuen els tallers d'una forma més peculiar. Em toca Tu Vals i he d'aconseguir uns altaveus per connectar el portàtil i poder assajar. Una vegada buida l'estança, els meus companys de grup, Aaron Vila (4t) i Anna Ferrús, assagem l'actuació per a la final, on tocarem una variació personal de *Moonlight Serenade* – Glenn Miller. Acaba l'última hora i ens disposem a preparar-ho tot per a la vesprada al gimnàs. Personalment em quede fins a les 14.20h solucionant un problema tècnic. És a les 14.45h quan fem l'últim assaig i

realitzem canvis d'última hora. Arriba l'hora de la veritat, l'hora de l'espectacle. L'actuació acaba amb la sorpresa del públic per una obra tan estranya. Una vegada acabada, actuen els alumnes de primer amb la cançó *Thriller* – M. Jackson. Una coreografia molt ben aconseguida. A continuació, mon company Ferran també té un número: respondre les capitals dels països que diu el jurat. També ballen el grup "Funky Sollana" amb molta originalitat. El jurat passa una estona discutint, creant els aplaudiments i els rebutjos dels assistents i finalment arribem al veredict. Després de minuts de suspens i tensió, anuncien els guanyadors, que són els ballarins de primer. Nosaltres quedem desqualificats, era d'esperar... Sens dubte, un dia memorable.

Dimecres 11: el millor dia de les jornades culturals. De dues opcions, jo vaig triar anar en bici. I així ha sigut. A les 9.30h ens preparam per fer una volta en bici per la Marjal. Com tots els anys, la pluja ens amenaça, però no té molta pinta de ploure. Fem la primera parada al Portet de Sollana, on Joan Ferrús ens explica el paratge que ens envolta i el funcionament del Filtre Verd. És després quan fem la segona parada al Tancat de Moreno d'Emília. Podem contemplar l'Albufe-

ra per entre els canyars. Després de fer-nos unes quantes fotos, tornem a muntar a les bicis i fem l'última parada a l'Ullal abans de tornar a l'institut. En arribar-hi, deixem les bicis i es reparteixen els tiquets per a l'esmorzar que duu a càrrec l'AMPA de l'institut. La imatge dels alumnes esperant per l'esmorzar és un poc còmica. Després del refrigeri, els alumnes de quart, amb companys de PQPI, i els mestres fem un partit de "jugar a matar". Aquesta és una de les poques vegades en les que es pot competir amb els professors personalment mitjançant un joc pacífic, o no tant... L'encontre ha estat divertit encara que no hi hem

estat tots, per les dues bandes. No em fixe en el resultat, m'ho he passat bé, encara que sent crits de revenja i d'emoció. Les cares de tots els presents mostren felicitat, el meu objectiu ho ha capturat tot. Aquest moment podrà ser eliminat com a informació, encara que espere que no, però no podrà ser esborrat com a record, perquè és un d'aquells records que et vénen al cap anys després quan rememores temps anteriors amb antics companys. Finalment, ha plogut...

Aquesta setmana cultural ha sigut molt diferent, en tots els aspectes. També ha sigut la meua última. A vegades pense que podria haver sigut millor, però recapacite i em dic: aquestes jornades no són per a veure qui fa el taller més espectacular, ni per a quin es gasta més pressupost, ni fins i tot a quin va més gent... sinó que són per a eixir de la rutina, descobrir nous pensaments, transformar l'institut en un lloc d'oci, i el més important, per a compartir bons moments amb els que més veus tots els dies, que fan de la teua vida més plena, acompanyada, rica i formada.

(1915), *gitaneria en un acte i dos quadres*, en la que quedà latent el predomini de la dansa i el diàleg entre els cantants, aquest mai inclòs en una òpera. Ambdues obres són creacions del compositor andalús Manuel de Falla (1876-1946) i màxim exponent del Nacionalisme espanyol d'aquesta època.

Mitjançant l'audició i visualització d'aquestes obres musicals, poguérem gaudir d'una música plena de reminiscències i de girs melòdics propis del folklore andalús, en algunes ocasions interpretades fidelment per una "cantaora" i acompanyats pel magnífic Cor de la Generalitat Valenciana. Extraordinària va ser també la coreografia realitzada pels dansaires a l'hora de posar moviment a les diverses danses com la *Danza ritual del fuego*, la *Canción del fuego fatuo* i *Danza del terror*. Aquests aspectes junt al vestuari, caracterització dels personatges, escenografia minimalista i una il·luminació on hi havia un clar predomini del color roig, símbol de la passió, propicià que tots els espectadors allí presents ens submergírem dintre d'un context social propi de la regió andalusa d'aquesta època.

El fet de poder assistir a aquest tipus de representació amb alumnes de l'Institut de Sollana i, a més, amb el privilegi de poder seure "en primeríssima fila", just davant dels cantants i dels músics de l'orquestra del Palau de les Arts, va resultar una experiència inoblidable que, opine romandrà sempre gravada a la seua retina i memòria.

Professora de Música.
Amparo Tomàs

“UNA NIT A L'ÒPERA”

La fusió de la música amb la paraula, unida a la dansa, decorats, vestuaris i il·luminació, és l'espectacle de què gaudiren la nit del passat 9 de març un grup d'alumnes, estudiants de música d'aquest institut, al Palau de les Arts de València.

La representació a la qual hi assistírem no va ser pròpiament una òpera de grans dimensions i estructurada en una successió d'àries, recitatius, ritors, passatges corals i dansa, tal i com la varen concebre cap al 1600 a Florència un grup d'intel·lectuals i compositors, entre ells Caccini i Peri i més tard Monteverdi, en un intent de recuperar l'antiga tragèdia grega. Més bé, el que veiérem i escoltàrem va ser, a la primera part, el drama líric "La vida breve" (1905), una òpera d'una durada molt més curta i estructurada sols en dos actes i dos quadres, i a la segona part "El amor brujo"

SOPA DE LLETRES

Has d'elaborar una sopa de lletres amb paraules relacionades amb la música.

Com ho has de fer?

- Col·loca en cada casella una lletra de cadascuna de les paraules, tenint en compte:
 - Que pots escriure-les en vertical, horitzontal i diagonal
 - Que poden estar escrites a l'endret o a l'inrevés. Exemple: COMPAS o SAPMOC.
 - Que no ha d'haver dues paraules seguides, de manera que una paraula no pot començar immediatament després d'altra. Has de deixar una lletra entre dues paraules seguides.
 - Que en el cas de paraules creuades, una mateixa casella pot formar part de dues paraules.
- Quan ja hages escrit totes les paraules, ompli les caselles que queden amb les lletres que vulgues, fixan-te bé per a que no hi haja paraules amb sentit al afegir-les.

Una vegada estiga completa la graella, has de passar la teua sopa a un company per a que la resolga, i tú has de resoldre la sopa elaborada per un altre company.

PARAULES: NOTA, FIGURA, SILENCI, CLAU, BLANCA, DO, PENTAGRAMA, BACH, RE, DURACIÓ.

L'INSTITUT DE SOLLANA PARTICIPA UN ANY MÉS EN EL CONCURS INTERNACIONAL D'ANGLÉS BIG CHALLENGE

José SanJoaquín Deusa, destaca amb unes puntuacions excel·lents

Un any més el nostre Centre ha participat en el Concurs Internacional d'anglès BIG CHALLENGE, l'objectiu principal del qual és afavorir l'aprenentatge de l'anglès mitjançant una activitat lúdica de caràcter pedagògic que preten motivar i estimular l'alumnat envers l'aprenentatge de la llengua anglesa.

La participació consistia en una prova-qüestionari amb preguntes de vocabulari, gramàtica, pronunciació i cultura general anglesa que l'alumnat d'ESO realitzà el passat DIJOUS 12 DE MAIG DE 2012.

L'IES Sollana, participà amb un total de 61 alumnes distribuïts de la següent manera: 1r ESO (23), 2n ESO (23), 3r ESO (12), 4t ESO (3).

Analitzats els resultats per l'equip coordinador, han resultat guanyadors els alumnes que tot seguit ressenyem amb les seues notes i classificació per Centre, per Comunitat Autònoma i a escala nacional.

per al pròxim curs (obsequi de les editorials d'anglès Burlington i Oxford) i els tres millors classificats de cada nivell, rebran també un premi per part de l'AMPA de l'Institut.

El lliurament de premis als tres millors classificats de cada nivell, tindrà lloc el pròxim DIVENDRES 22 DE JUNY durant el festival fi de curs del Centre. A la resta de l'alumnat, seran els professors d'anglès qui s'encarregaran de fer la distribució de premis segons les existències.

Aprofitem també l'ocasió per destacar i valorar el resultat de l'alumne JOSÉ SAN JOAQUÍN DEUSA, un alumne brillant no solament pels resultats obtinguts en el concurs, sinó també pel seu caràcter, responsabilitat i bona predisposició que habitualment posa en les activitats desenvolupades al centre. Enhorabona José i els millors èxits en la nova etapa que vas a començar. I a la resta dels alumnes, moltíssimes gràcies a tots per la vostra participació i la més sincera enhorabona als millors classificats, el resultats obtinguts han de ser motiu de satisfacció per a vosaltres, per a les famílies i també pera al Centre.

Esperem que el BIG CHALLENGE, tant la prova com la preparació, haja contribuït a millorar l'actitud de l'alumnat envers l'anglès.

Joan i Aurora (Professors d'anglès)

Alumnes	Classificació Local	Classificació Provincial	Classificació Nacional	Puntuació
1r ESO Carles Vila	(de 23 alumnes) 1r	(de 310) 28	(de 10991) 1314	(238,1 de mitjana) 310,0
Anhelina Spzhavka	2n	32	1457	307,5
Laurentiu Bija	3r	78	3138	278,7
2n ESO Claudia Castelló	(de 23 alumnes) 1r	(de 298) 29	(de 9027) 1584	(188,2 de mitjana) 245,5
Aileen Carcelen	2n	50	2679	217,7
Marina Luz	3r	73	3273	204,7
3r ESO Barbara Comí	(de 10 alumnes) 1r	(de 155) 29	(de 7182) 1693	(195,3 de mitjana) 245,5
Alba Martínez	2n	58	3338	194,0
Juan Martínez	3r	69	3977	176,2
4t ESO José San Joaquín	(de 3 alumnes) 1r	(de 135) 29	(de 5756) 1693	(182,7 de mitjana) 245,5
Anna Ferrús	2n	49	2196	194,2
Inés García	3r	89	3406	156,0

Els professors d'anglès del Centre, volem agrair no solament la participació de l'alumnat en la prova, sinó també als pares i mares que han estimulat els seus fills i han autoritzat la seua realització. Tots els alumnes rebran com a premi un diploma acreditatiu i una revista en anglès, a més a més, l'alumnat que haja obtingut millors resultats, rebran altres premis suplementaris com: diccionaris, guies de viatge, llibres de lectura, llibres de lectura

EL TEOREMA D'ENDIKA

El resultat que ací s'exposa va sorgir en l'aula de segon de l'ESO, a primeries de desembre de 2011, concretament en 2n A de l'IES Sollana. Ens trobàvem arribant a la recta final del bloc de geometria, que havíem començat a l'inici del curs, i en un moment que, sense Tales ni Pitàgores, era quasi impossible avançar. De fet, en la majoria de les activitats era imprescindible escriure allò de ..."pel Teorema de Tales" o "pel Teorema de Pitàgores", per trobar perímetres, àrees o volums. En les fitxes d'activitats lliurades per l'alumnat se'ls ajudava amb icones a un costat de les figures o cossos, com a suggeriment, perquè saberen quina ferramenta utilitzar.

Teorema de Pitàgores Teorema de Tales

Arriba el dia que el nou resultat veurà la llum. En la darrera sessió havíem deduït a l'aula, de forma lògica, els volums d'un prisma i d'un cilindre, i practicat amb diferents exemples. Per a aquesta nova sessió, vam anar a l'aula d'usos múltiples, on vaig projectar un vídeos d'uns experiments fets amb aigua acolorida i cossos geomètrics buits, on s'observava la relació entre: el volum d'una piràmide i el d'un prisma amb la mateixa base i la mateixa altura; el volum d'un con i el d'un cilindre de la mateixa base i la mateixa altura; el volum d'una esfera i el d'un cilindre circumscrit a aquesta. Amb aquesta projecció, l'alumnat va visualitzar i va deduir les relacions de proporcionalitat existent en cada cas. Finalment, ens faltava conèixer els volums d'un tronc de piràmide i d'un tronc de con. L'activitat que els vaig proposar va estar introduïda més o menys així:

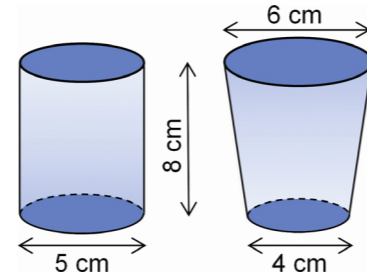
"Com heu vist, hem après a deduir experimentalment volums de cossos més complexos a partir de cossos geomètrics senzills els volums dels quals ja coneixíem. Ara bé, la pregunta és: Amb quin cos o cossos podríem relacionar un tronc de piràmide (o con) per trobar el seu volum?"

La resposta va ser quasi immediata i a més l'esperada: "completant el tronc de piràmide (o de con) fins a obtenir una piràmide (o con) i tro-

bant la diferència de volums entre aquest cos més gran i el cos afegit."

Com sabem, aquest procediment requereix l'ús del Teorema de Tales, ferramenta que ja s'havia treballat de valent; així que, sense embuts, l'alumnat va començar a treballar una sèrie d'activitats proposades.

Una d'aquesta va ser la següent:
Quin got té més capacitat?

A l'alumne, Endika Arabiourrutia Pedrero, al qual vaig veure pensatiu i sense escriure res durant una estona, es va acostar i em va dir

- José Luís, m'ha cridat l'atenció aquest exercici i crec que en els dos got cap el mateix.
- Estàs segur?
- Sí, perquè mira, els dos tenen la mateixa altura, i si a la boca del segon got li trac un centímetre i li'l done a la base, es converteix en el primer.
- Bé, aparentment sí. No obstant, mai hauràs de fiar-te de les aparences, així que comprova-ho amb el que has après avui a la classe – li vaig respondre.

Més tard, Endika va venir a buscar-me en un canvi de classe i em va dir que els dos volums no coincidien, com jo ja sabia. Li vaig dir que fer la tècnica de la mitjana sí que funcionava en figures planes, com ara el trapezi, però no en aquesta ocasió. Però de seguida va afegir:

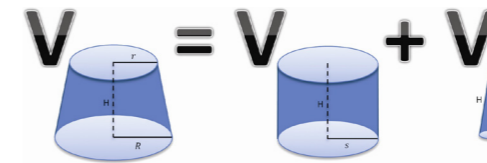
"El got en forma de tronc de con té més volum, però la diferència és poca. Aquesta diferència, podria ser el volum d'algun cos conegut?"

La pregunta em va semblar molt adequada i fidel a la metodologia emprada: cercar relacions entre objectes matemàtics i treure'n conclusions. La meua resposta va ser que no em sonava cap resultat que pogués respondre a la seua pregunta. Tot seguit vaig començar a pensar, amb llapis i paper em vaig posar a treballar

Així va sortir aquest resultat que vaig anomenar el:

(Primer) Teorema d'Endika

El volum d'un tronc de con, de radis R i r , és igual a la suma del volum d'un cilindre de mateixa altura i de radi la semisuma dels radis, $s = \frac{R+r}{2}$, més el volum d'un con de la mateixa altura i de radi la semidiferència dels esmentats radis, $d = \frac{R-r}{2}$.

En efecte:

Anomenem H a l'altura del tronc de con. Sabem que el volum ve donat per la fórmula

$$V = \frac{\pi H}{3} (R^2 + Rr + r^2)$$

per tant, la diferència entre el volum d'aquest cos i el del cilindre de l'enunciat és:

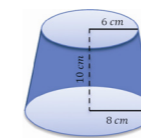
$$\Delta V = \frac{\pi H}{3} (R^2 + Rr + r^2) - \pi H \left(\frac{R+r}{2}\right)^2$$

Realitzant un simple càlcul, obtenim el resultat esperat:

$$\begin{aligned} v &= \pi H \left(\frac{R^2 + Rr + r^2}{3} - \left(\frac{R+r}{2}\right)^2 \right) = \pi H \left(\frac{R^2 + Rr + r^2}{3} - \frac{R^2 + 2Rr + r^2}{4} \right) \\ &= \pi H \left(\frac{4R^2 + 4Rr + 4r^2 - 3R^2 - 6Rr - 3r^2}{3 \cdot 4} \right) = \frac{\pi H}{3} \left(\frac{R^2 - 2Rr + r^2}{4} \right) \\ &= \frac{\pi H}{3} \left(\frac{R-r}{2}\right)^2 \end{aligned}$$

Una vegada descobert açò, que mai m'havia plantejat i que mai havia vist a cap llibre de text ni en altre lloc, vaig preparar una fitxa on s'inclouia l'enunciat d'aquest teorema acompanyat del següent exemple, i la vaig distribuir a l'alumnat l'endemà:

Exemple: Per calcular el volum del tronc de con

Calculem:

- l'altura: $H = 10$ cm,
- la semisuma dels radis: $s = \frac{8+6}{2} = 7$ cm
- la semidiferència dels radis: $d = \frac{8-6}{2} = 1$ cm

➤ El volum d'un cilindre d'altura 10 i radi 7 és

$$A_B H = \pi \cdot 7^2 \cdot 10 = 490\pi \text{ cm}^3$$

➤ El volum d'un con d'altura 10 i radi 1 és

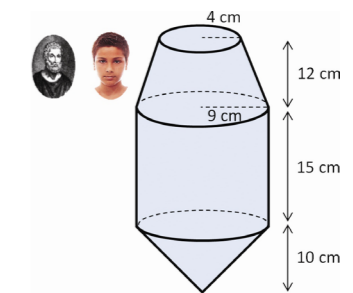
$$\frac{A_B H}{3} = \frac{\pi \cdot 1^2 \cdot 10}{3} = \frac{10\pi}{3} \text{ cm}^3$$

Per tant, pel Teorema d'Endika, el volum del tronc de con és la suma dels volums anteriors:

$$V = 490\pi + \frac{10\pi}{3} \text{ cm}^3$$

L'acceptació dels companys va ser molt bona, ja que era un mètode molt ràpid i senzill. I si per a mi va ser tot un descobriment, per a ells va ser alguna cosa més forta, pel fet que un company tingueria un teorema propi. Van ser ells el que van proposar que s'hauria de publicar i, això és el que em va fer escriure aquest article.

He de dir que el dia de l'examen, on en una de las preguntes s'havia de calcular el volum de la següent plomada:

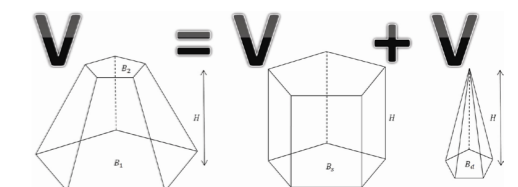
el 95% calcularen la part del tronc pel "El Teorema d'Endika" i 1 pel "Teorema de Tales". La icona del dia va ser .

Vaig intuir que hauria de ser anàleg el resultat per als troncs de piràmide, simplement canviant "cons" per "piràmides" i "cilindres" per "prismes". En efecte, així va sorgir el

(Segon) Teorema d'Endika

El volum d'un tronc de piràmide regular, de radis de las bases R i r , és igual a la suma del volum d'un prisma de la mateixa altura i de radi, la semisuma dels radis, $s = \frac{R+r}{2}$, més el volum d'una piràmide de la mateixa altura i $d = \frac{R-r}{2}$, la semidiferència dels esmentats radis,

Demostració:

Sabem que el volum de un tronc de piràmide ve donat per la fórmula:

$$V = \frac{H}{3} (B_1 + B_2 + \sqrt{B_1 B_2})$$

Aplicant raons de semblança, tenim que:

$$\frac{B_1}{B_s} = \left(\frac{R}{s}\right)^2 \quad y \quad \frac{B_2}{B_s} = \left(\frac{r}{s}\right)^2$$

$$B_1 + B_2 + 2\sqrt{B_1 B_2} = \left(\frac{R}{s}\right)^2 B_s + \left(\frac{r}{s}\right)^2 B_s + \frac{2Rr}{s^2} B_s = \frac{(R+r)^2}{s^2} B_s = 4B_s \quad (*)$$

$$\frac{B_1}{B_d} = \left(\frac{R}{d}\right)^2 \quad y \quad \frac{B_2}{B_d} = \left(\frac{r}{d}\right)^2$$

$$B_1 + B_2 - 2\sqrt{B_1 B_2} = \left(\frac{R}{d}\right)^2 B_d + \left(\frac{r}{d}\right)^2 B_d - \frac{2Rr}{d^2} B_d = \frac{(R-r)^2}{d^2} B_d = 4B_d \quad (**)$$

De (*) i (**) se segueix que:

$$B_1 + B_2 = 2(B_s + B_d) \quad y \quad \sqrt{B_1 B_2} = B_s - B_d$$

Substituint en la fórmula del volum, obtenim el que hauríem de demostrar:

$$V = \frac{H}{3}(3B_s + B_d) = HB_s + \frac{HB_d}{3}$$

Nota: Com que en la demostració sols s'ha tingut en compte la semblança de les diferents bases, es pot canviar l'enunciat "radis" per "arestes bàsiques", o "apotemes", i el resultat no varia. Pel mateix motiu, el resultat continua sent cert fins i tot per a troncs de piràmides *no regulars*.

Com a conclusió, he après que l'alumnat de secundària té molt a dir encara, i nosaltres molt a aprendre d'ells. Si bé corren mals temps, no s'ha d'oblidar que a la seua edat continuen comptant amb una cosa molt valuosa: la imaginació. Només cal fer que s'impliquen en el que els estem contant, malgrat ens coste la salut, perquè no deixen de sorprendre'ns. Al cap i a la fi, i després d'una dècada dedicat a aquesta professió, pense que tot aquest esforç ha pagat la pena.

Aquesta experiència demostra que és possible investigar en les aules de Secundària. No està tot donat i beneït i, per tant, és possible trobar nous resultats sempre que s'anime l'alumnat a plantejar-se camins alternatius.

Espere que el "Teorema d'Endika" ens simplifiqui molt el treball, us siga d'utilitat en el proper futur.

Gràcies, Endika, per la teua contribució als meus coneixements, i gràcies a tots els seus companys de 2n A i 2n B pel suport i admiració que li heu demostrat.

CONCURSO DE JÓVENES TALENTOS DE COCA-COLA.

El sábado nos levantamos muy temprano. Quedamos a las 8:30 en la puerta del instituto para esperar al autobús. Cuando vino, con un poco de retraso, subimos y nos sentamos al final a hablar y a escuchar música. Tardamos una media hora en llegar. Nada más llegar fuimos a comprarnos el almuerzo, nos lo comimos en la puerta de la facultad. Estuvimos un buen rato esperando, hasta que nos dejaron entrar. Al entrar nos dieron una Coca-Cola, un boli y un sobre. A los 10 minutos nos dijeron que abriéramos los sobres. Nos dieron las instrucciones y empezamos la prueba. Después de 2 largas horas terminamos y volvimos al autobús. En el camino de regreso estuvimos comentando los relatos que habíamos escrito.

David González 2nA

FRASE CÈLEBRES

Frases cèlebres del gran Víctor Gómez Labrado recopilades a la classe de 3er B per Juan Martínez Fernández.

- Pepico i Rubén are moniatos. Això no pot ser així! Ha de ser: Pepico i Rubén are sweet potatoes.
- Anem prou avançats. Encara podem evitar fer el ridícul.
- M' havíeu de fer el dibuix d' una serp, no d' una Drac Queen!
- Esteu pitjor de com vos vaig deixar, cosa que semblava impossible.
- En Xina per a escriure una carta has de tindre un llençol i un pinzell.
- "No en tinc cap" no és lo mateix a "no tinc cap".
- Dissimuleu. Intenteu semblar normals.
- Present de Indicatiu del verb 'moure'. —Jo moc... +Doncs, mocat.
- És increïble! Esteu aprenent i tot. Açò serà la granja dels Premis Nobels.
- Tens una manera de treballar que diria que estàs tocant-te el nas.

- A veure, digueu-me característiques per als herois. La primera, la princesa que han de rescatar ha d' estar bona.
- Aneu en compte, que les estàtues parlen! Tu imaginat que vas de camí cap a ta casa i passes per davant de la Font del Pou Pudent i que el lleó et diga: Hola carinyo, on vas?
- Doneu més faena que un porc solt.
- No 'Escalfamuntanyes', sino 'Esclafamuntanyes'.
- En valencià 'roïn', en castellà 'malo', en anglés 'bad', en mexica 'malote', i en suecà 'mal parit'.

- El Gegant el guanyava en grandària, força i velocitat. Però no passa res, perquè el protagonista tenia un Grau Mitjà que se'l va traure a l'Institut o n estudiava Harry Potter.
- Xica assentat bé, que tens una cama quasi al Barranc del Tramusser.
- L'any que ve potser que no estiga ací, encara que tinga el lloc fix, perquè potser que isca al carrer i m'atropelle el porc vietnamita del Barranc del Tramusser.
- Estem a 20 de Gener, acabant-se l'any ja.
- Això que dius és com buscar carbó en un pou a fosques.
- Per què fiques el pronom 'les' si sols és una persona? Tan grossa és?
- Saray: En 'casa' sí que me ix la 's' sonora. Víctor: Pues hauràs d'eixir més al carrer.

- Adrian: Víctor, m'he perdut. – Víctor: El problema és que no et trobes. I sort que has dut el llibre d'activitats perquè podries haver dut el calendari del 2012.
- Saray: Víctor, vaig a la taquilla. Víctor: Val, però no et tanques.
- Jasmín: I'm sorry. – Víctor: En valencià, rabo-seta.
- Saray: Víctor, esta plovent. – Víctor: Sí, però no és culpa meua.
- Juan: Víctor, en els meus cascos ficats sembles Pitbull. Víctor: Sí, el meu pentinat és de frenada de camió. El teu és més per fer surf.
- Saray: Víctor, 29 punts de 40 quant és? Víctor: Un 2 o un 3.

RACÓ DE L'ESCRITURA

N???????????????

Tot el que faig és qüestionat,
ací, prop de mi, ja no hi ha autoritat.
Necessitem algú que ens done vitalitat,
algú que siga un líder apassionat.

Necessite poder cantar i ballar,
que ningú em diga com he d'actuar.
Perquè, al final tots voldrem volar,
perquè sens dubte, ara donen ganes de plorar.

Quan mire el voltant pense que no és forma de viure,
cada dia ens lleven els motius per a somriure.
Açò és tan greu que s'hauria d'escriure,
Però, per què no ens volen lliures?

Per finalitzar diré que no estic gaire contenta,
perquè ens falta una bona espenta.
Per a alguns la corrupció és... suculenta!
Què faran per a què la gent estiga contenta?

Marine Luz Lud

LO BARRANC DEL TRAMUSSER

Canal sense aigua
canal sec,
passa per Sollana
lo barranc del Tramusser.

Fortes pluges
lo barranc ha superat,
fins que en una d'elles
quasi quedà desbordat.

Més enllà de Benifaió
té lloc son bressol,
i fent de barrera,
fins l'Albufera,
ens lleva a tots
lo gran malson.

Tramusser grandios
barranc triufant,
"musgo" verdós
"güeles" passejant.

Ja et vec Tramusser!
Arribe ràpidament.

Benvolgut Tramusseret:
sóc ací de nou.
Què gran que ets!
Ets força estrany
després de tants anys
als que m'he trobat absent.

Ara recorde vesprades d'estiu,
amb gelat i "pirulo"
volàvem, com no,
lo nostre catxirulo.

Estimat meu:
ets ple de secrets
ets lloc de noviets
no ets, com jo, de ciutat
però sento que sóc teu
en tornar a la realitat.

Escolte campanes d'eixida,
que amb les teues ovelles
fan bona partida
de lo nostre gran record.

Ja em toca, me'n he d'anar,
encara que no serà nostra fi,
ara em separe de tu
però sempre estaràs en mi.

Jose SJD 4t

NOCHE DE FANTASMAS

Aquella medianoche nos adentramos entre las zanjas de una cárcel abandonada. Cada uno teníamos nuestra linterna. En total, repartimos unas diez, otra se nos quedó enganchada en una telaraña y no pudimos recuperarla pero nos encontramos un viejo candelabro y eso nos compensó. Nos separamos por parejas mixtas. A mí me toco con Álvaro, un chico alto, moreno y con una preciosa sonrisa. Investigamos las diez primeras celdas que nos asignaron. Lo quisimos hacer rápido para salir cuanto antes de aquel lugar tan siniestro. De pronto, vimos entrar por una ventana medio rota la luz de la luna llena, nos asustó y notamos un aire un tanto siniestro, oímos ulular a un búho y los dos a la vez pensamos que parecía una película de terror. Nos miramos y sonreír nos

saco un poco el miedo del cuerpo. Pasamos a la penúltima celda y, al entrar, notamos una mala presencia, los barrotes estaban oxidados, había un ambiente estremecedor, sentimos un escalofrío pero teníamos que investigar. Activamos el fantasmacopio y nos marcaba un 80% de fantasmas en el ambiente. Para poner a funcionar el otro dispositivo bajamos la "cama" en la que un delincuente dormía desde hacía años. De repente, se presentó un espectro ante nosotros amenazándonos con comernos, cogí mi pistola rápidamente y le disparé un rayo X, el fantasma se desvaneció, notamos unos pasos que avanzaban detrás de nosotros cada vez más y más cerca. Cuando ya estaban encima, y nosotros bastante asustados, nos dimos cuenta, a pesar de la poca luz de la linterna, de que eran nuestros amigos con un fantasma con bastante mala cara en la mano.

Alba Martínez 3rA

N??????????????

Estaba tumbado en su cama viendo el crepúsculo por el enorme ventanal que había en la habitación. Su casa estaba rodeada por un inmenso bosque misterioso. Por las mañanas el bosque estaba tranquilo pero por las noches era un bosque muy raro, muy oscuro y muy ruidoso: todas las noches se llenaba de sonidos. Era algo extraño. Se levantó de la cama para ir a por un vaso de agua en el momento justo en el que su madre lo llamaba: "Manuel, baja a cenar." Mientras bajaba las escaleras Manuel iba pensando en el bosque. Llegó a la cocina y empezó a cenar. Cuando terminó fue a tirar la basura a un cubo que había fuera de casa, al lado del camino por el que se iba a la ciudad. Al acercarse al cubo vio una luz en el bosque, tiró la basura e intrigado, se adentró en el bosque. Al llegar a la luz vio que era una casita no muy grande, se imaginó lo que había dentro y abrió la puerta para ver que había. Era un cachorro de lobo. Al principio se asustó y se preguntó qué hacía un cachorro de lobo en aquella casita. Luego vio que

tenía hambre y estaba sediento, fue a buscar algo de comer y un poco de leche. Cuando volvió vio que había otro cachorro y un hombre saliendo de la casita. Al ver al hombre se escondió y después de unos momentos se alejó un poco, dejó la leche y la comida a los cachorros y se puso a seguir al hombre. Descubrió que el hombre cazaba los animales del bosque, cazaba toda clase de animales. Siguió un rato observando que hacía y pensó en tenderle una trampa, Manuel era muy astuto, pero tenderle una trampa al cazador le iba a costar. Decidió marcharse a casa para planear lo que haría. Estuvo unos días siguiéndolo y averiguando sus hábitos y así se dio cuenta que una vez cazaba un animal iba a dejarlo en la casita. Cuando se cansaba iba a la casita y cogía los animales y se los llevaba a algún sitio, dónde nunca lo descubrió. Un día se decidió a cazar al cazador. Buscó un punto equilibrado sobre el recorrido entre las trampas que usaba para capturar a los animales y entre la casita. Primero cavó un hoyo en tierra y lo tapó con muchas hojas. Luego, pensó que era

muy evidente y dado que el hoyo estaba entre dos árboles puso una red al otro lado del hoyo. Al día siguiente Manuel terminó do para ver bien como el cazador era cazado. El cazador llegó más tarde de lo normal, pero iba con una cría de ciervo. Como cualquier cazador se dio cuenta del hoyo y como no era muy largo y no tenía ganas de rodear el árbol se dispuso a saltarlo. Manuel había hecho bien poniendo la red al otro extremo

del hoyo; pues bien, el cazador saltó y cayó en la trampa de la red. Manuel fue a casa corriendo y se lo dijo a sus padres que llamaron a la policía. La policía detuvo al cazador. Y la policía le dio las gracias a Manuel porque gracias a él habían detenido a una gran banda de traficantes de animales. Ese fue el último día que los animales de aquel bosque estuvieron intranquilos.

Miguel Ángel Monteagudo 2º B

HOMENATGE A TEODOR LLORENTE

Vora el Barranc dels Algodins
hi ha un gran mar de jardins
on una font vella es troba
d'un aigua tova.
La font brolla,
els caminants es calcen la bota
i segueixen el seu camí.
Vora el Baranc dels Algodins

Arnau Borràs 2A

Vora el Barranc dels Algodins
hi ha un banc sota un gran arbre
on tot el món que passa s'asseu i descansa,
i amb tan bona ombra qualsevol persona,
a dormir una estona llarga.
Vora el Barranc dels Algodins

Jordi Cobos 2A

Vora el Barranc dels Algodins
una blanca casa el vent abraça
una bella dona morta dins.
La calçada plena de veïns
parlant d'allò ocorregut
pensant qui hauria sigut.
Vora el Barranc dels Algodins.

Miguel Angel Monteagudo 2B

Vora el barranc dels Algodins
hi ha al mig un bonic riu,
on els ocells fan xiu-xiu.
El riu brolla aigua a doll,
i els ocells volen pel cel.
Hi ha una xicoteta remor
que fa que a mi em bategue el cor.
Vora el Barranc dels Algodins.

Marina Luz 2B

UNA NIT AL CEMENTERI.

Hi havia una vegada una família que es va instal·lar en una casa al costat d'un cementeri. Raül el més menut de la casa amb 12 anys sempre s'acordava el que li deia el seu iaio, si passaves una nit al cementeri al dia següent no tornaves a casa. Raül mai no es podia creure aquesta història, en canvi el seu iaio deia que un amic seu una nit va anar i pel matí no tornà i fins ara l'es-

tan buscant. Així que, Raül decidí una nit anar al cementeri per a comprovar que aquella història era mentida. Ja estava dins del cementeri quan va notar que els seus peus es movien sols fins a una caseta, el portaRen i el tancaren i no pogué eixir. Han passat deu anys i encara no havien l'han trobat. Encara està desaparegut.

Anhelina Spizhavka

ELS GERMANS AVENTURERS (Conte de Por)

Això eren uns germans aventurers, que els encantava l'aventura. Eren d'un poble molt amagat pel nord d'Espanya. Tots els dies quan acabaven del col·legi anaven a veure si trobaven alguna cosa misteriosa per a investigar. Quan no hi havia res per a investigar quasi sempre hi llegien algun llibre de misteri.

Un dilluns, quan acabaren del col·legi anaren pel poble a veure que veien. I uns camps a les afores del poble descobriren una casa molt gran abandonada.

Era una casa enorme amb un sostre molt vell, on sols quedaven quatre o cinc teules, tenia una façana que hi havien sols uns troços pintats amb un color blanc que tenia esquitxades de sang, i hi havien també unes finestres o més ben dit el que quedaven de elles. Al voltant hi havia una espècie de jardí on sols hi quedaven unes herbes podrides i una font tota destruïda.

Els germans encara que un poc espantats decidiren entrar. Una vegada dins anaren caminant fins que arribaren a una habitació que pareixia ser una cuina. La cuina estava molt desastrada i bruta, tenia tota una vaixela mig trencada i tota plena de greix.

Els seguiren endavant. El bany estava tot entelat i amb algunes esquitxades d'aigua, i hi havia molta brutícia...

Seguiren endavant, quan arribaren a una habitació, que era esgarrifosa i sobretot molt vella, estigueren mirant l'habitació, quan de sobte sentiren un soroll. Ells espantats feren com si no haguera passat res, però després d'un moment no va ser sols un soroll, si no que van sentir una veu que deia:

-Si no eixiu ja d'aquesta casa vos ocorreren coses espantoses!!...

Els decidiren eixir, però un dels germans va dir:
-No és açò el que ens agrada. Ara que ho tenim aprofitem-ho, va, segur que eixa veu és falsa i el que ha dit és tot mentida!

Els germans seguiren explorant aquella casa. Quan entraren a una habitació que pareixia ser el menjador, de sobte es tancà la porta. Un dels germans va anar corrents a obrir-la però no la pogué obrir, els germans aterroritzats començaren a cridar molt fort.

En aquella habitació van passar coses espantoses.

Sobre els germans no es va saber res més.
Des d'aquella aterroritzant història la gent del poble es va quedar traumatitzada per a sempre.

Judit Llàcer Córdoba

EL MISTERI DE LA XIQUETA DEL CEMENTERI

Açò era una vegada una xiqueta molt estranya es trobava en una acampada de pesca, en un poble anomenat Villafosca. Al poble, hi havia un riu bastant cabdalós i profund però no molt llarg, tenia un aspecte molt desagradable i poc net. Al costat de l'escola on aprenien a pescar es trobava un cementeri bastant menut però que donava molta por. La xiqueta es deia Júlia, vestia amb colors molt apagats amb un cabell llis i negre.

L'acampada que durava 3 dies acabava de començar. El dia primer dia pasà molt ràpid però no per a Júlia. Ella es veia trista però no volia contar el que li passava, pareixia com estranyada i al mateix temps asustada. Després de sopar uns

xiquets que es trobaven pescant,deien que la vegueren entrar al cementeri, al cap d'unes quantes hores, quasi 4 va eixir silenciosament;els mateixos xiquets Joan,Pere i Jordi la vegueren entrar a la tenda on dormia també.

Passà un dia més quasi igual sols que eixa nit pasa el mateix, però un poc més prompte,no es van poder aguantar amb aquell misteri. Els xiquets la van seguir sense que se'n adonara, vegueren que anava directa cap a un familiar seu, creien que era sa mare. Júlia feia uns moviments molt estranys com si plorara, i al mateix temps parlava amb el seu familiar.

La nit passà. Finalment arribà l'últim dia, acabaren de pescar i ho deixaren tot apunt per moure el dia següent. Eixa nit quant acabaren de sopar tots aneren a dormir de cap,estaven molt cansats. Passà la nit; ja hi eren les 9 l' hora de moure camí

a casa, la professora començà a contar, s'adonà que faltava un alumne, Júlia. Tots la buscaven sense parar fins que els xiquets li ho contaren a la professora, i se'ls va ocórrer anar-hi al cementeri. Anaven tots en filereta silenciosament i efectivament, allí es trobava, però morta.Telefonaren la policia.

Va aplegar la policia tots es trobaven nerviosos, els van obligar a tornar a casa a tots. Ja no es va

LA LLEGENDA DE LA CORBA

Això era i no era,una xiqueta xicoteta i redoneta que li deien Maria. Un dia que anava amb els seus pares a la muntanya, en una corba van tindre un accident; els seus pares van morir i ella quasi perdé la vida, però, es va quedar paral·lítica. La van dur a un centre d'acollida i d'allí passà a viure amb un matrimoni bastant estrany. Aquella parella segons deien vivien en la muntanya, però va coincidir que allà on vivien era en la recta només passar la corba on va succeir aquella tragèdia.

Maria va decidir no contar res a aquell matrimoni, ja que la seua estància allí no era molt bona. No menjava i estava molt trista i afectada. Passat un temps, un dia de lluna plena, Maria va eixir cap

saber res més sobre el tema, però segons diu la llegenda,van averiguar que es va morir ella sola perquè van trobar una carta; deia que no volia viure que no li valia de res sense els seus pares que van morir un dimarts dia 13, en una casa "encantada", segons ficava.

Marta Boira Martí 1erA

a la corba i es va situar allí amb la seua cadira de rodes, però, es va alçar i es posa a parlar amb algú, una espessa boira va impedir els seus pares els seus pares adoptius que havien eixit a buscar-la vore cap on anava. Els pares van estar tota la nit i tres dies més buscant-la. A hores d'ara encara no en saben res.

Maria ja és una llegenda del passat.

Paraules de la lectura:

1.Accident.	6.Muntanya.
2.Xiqueta.	7.Tragèdia.
3.Boira.	8.Corba.
4.Llegenda.	9.Estrany.
5.Matrimoni.	10.Pares.

b	f	h	s	k	d	c	o	r	b	a	y	u	w	q	d	f	j	h	q
j	o	b	ñ	l	a	m	n	o	i	u	t	r	e	a	s	g	f	k	w
d	y	i	o	t	o	n	b	a	d	n	e	g	e	l	l	f	l	m	e
c	g	m	r	u	f	c	v	p	i	d	s	f	g	h	j	d	n	u	r
z	v	a	r	a	j	z	x	n	z	c	t	b	m	y	k	a	y	n	t
h	f	i	a	j	e	u	o	y	x	v	r	n	x	n	l	f	s	t	y
i	d	o	y	m	f	m	q	w	e	r	a	t	i	y	u	a	z	a	u
o	u	l	a	a	i	l	n	y	p	o	n	i	q	d	o	x	c	n	i
p	y	n	o	r	l	k	j	h	g	f	y	m	u	a	s	v	b	y	o
d	n	y	t	r	a	g	e	d	i	a	z	x	e	v	c	n	m	a	p
f	l	a	f	b	z	a	c	c	i	d	e	n	t	b	n	w	q	p	o
x	m	k	h	m	n	x	z	d	f	h	k	q	a	e	r	t	y	u	i
z	n	m	j	v	b	c	a	s	g	j	l	n	y	w	s	e	r	a	p

MEMORIAS DE UN VETERANO

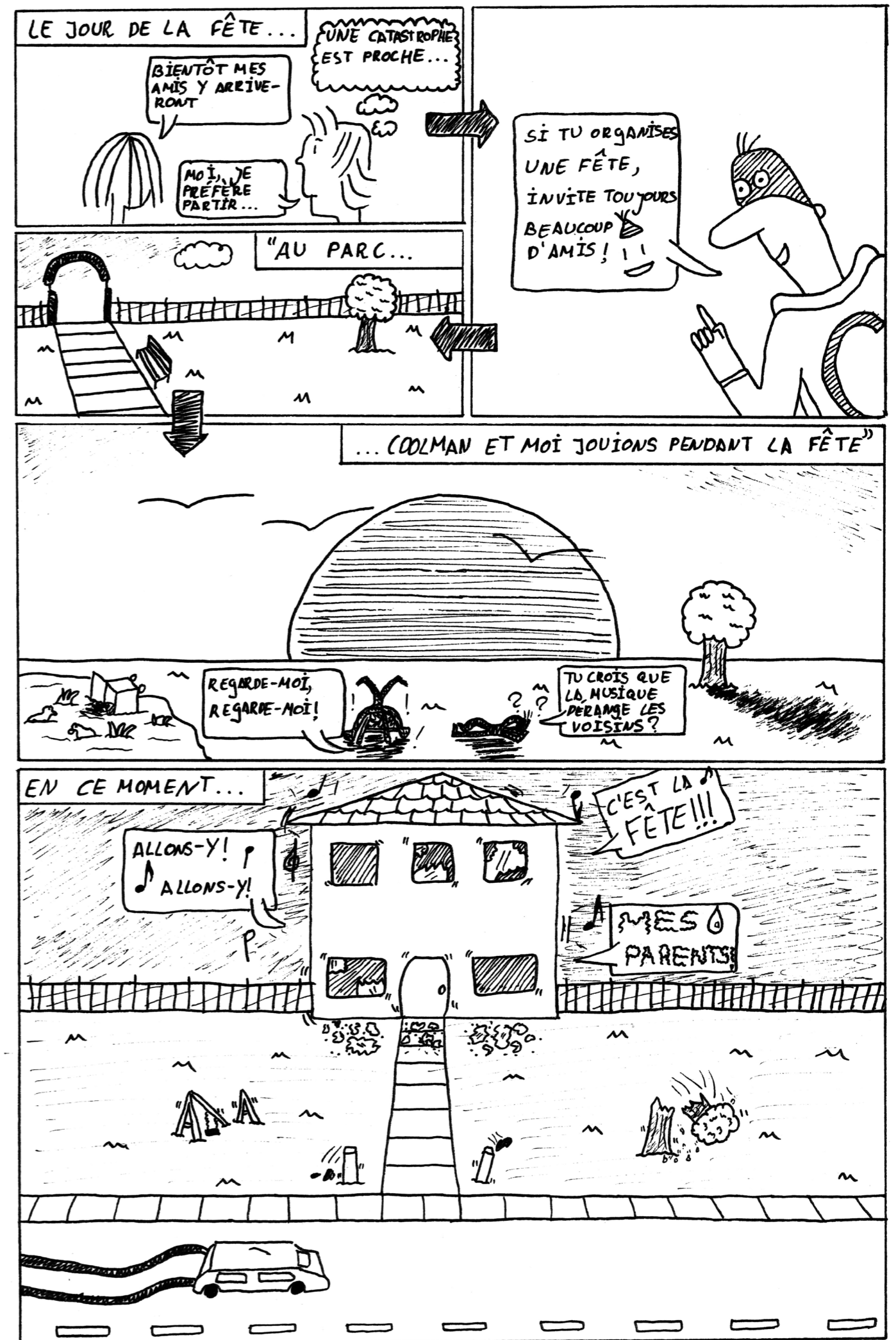
Parecerá una ironía, pero no recuerdo completamente mi primer día de instituto. Sólo recuerdo que estaba muy perdido, que no sabía dónde iba e intentaba abrirme paso entre la multitud de la gente. Una de las clases de aquel día era matemáticas, cuyo profesor era Ramón, recientemente jubilado, al que muchos comenzarían a temer. Aquel primer curso pareció organizado por una agencia de viajes: fuimos al Bioparc, al teatro, a Manises, a Terra Mítica, y a muchas otras más excursiones de las que no tengo fotografías. Una de las cosas que agradeceré es que Comunicación Audiovisual pasara a ser Cartografía. Era una de las asignaturas más entretenidas que he tenido, si no contamos lo de estar copiando datos en los primeros momentos de la clase. Dos compañeras mías hicieron una montaña de plastilina, yo hice un vídeo sobre la ruta en bici que hicimos por la Marjal; fue entonces cuando me interesé más por el tema audiovisual. También fue un momento inolvidable el bailar el sirtaki con Lola. También, hicimos hacia el final del curso el Big Challenge, un concurso de Inglés, donde quedé primero en mi clase. Pasamos entonces a segundo, uno de los mejores cursos. ¡Qué buenos momentos pasamos! Por comenzar, en Atención Educativa tuvimos a Rosa. Con ella, nos decidimos hacer videos, uno de los cuales quedó para siempre inacabado. Representábamos una obra en la cual yo era el rey, con mi reina, y un anillo bastante peculiar. También comenzamos una serie de capítulos, del cual sólo hicimos uno, que eran algo así como una guía turística de Sollana. Todo esto lo subimos a un blog que hicimos, que ahora está abandonado. En noviembre, fuimos con Ramón y Joan Ferrús de intercambio a Barcelona. Fueron unas tres o cuatro horas con un minibús, no sabíamos que hacer durante el viaje, pero estábamos muy impacientes. Fue la primera vez que pisé Barcelona, y era maravillosa, aunque un poco demasiado urbana. En marzo, y con el curso de mi hermana, fui con Amparo al Palau de la Música a cantar con un coro de estudiantes y una banda de profesores. La experiencia fue magnífica, aunque no podemos repetir. Por otra parte, y gracias a Ramón, conocí a Ferran. Le puso a mi lado porque no callaba, y desde entonces no hemos parado. En mayo volvimos a hacer el Big Challenge, en el cual volví a quedar primero. También hice, en compañía de Anna, una variación de Los Tres

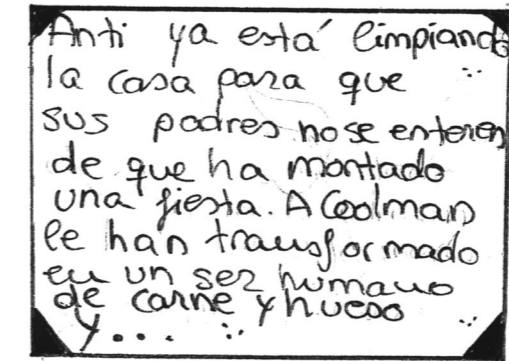
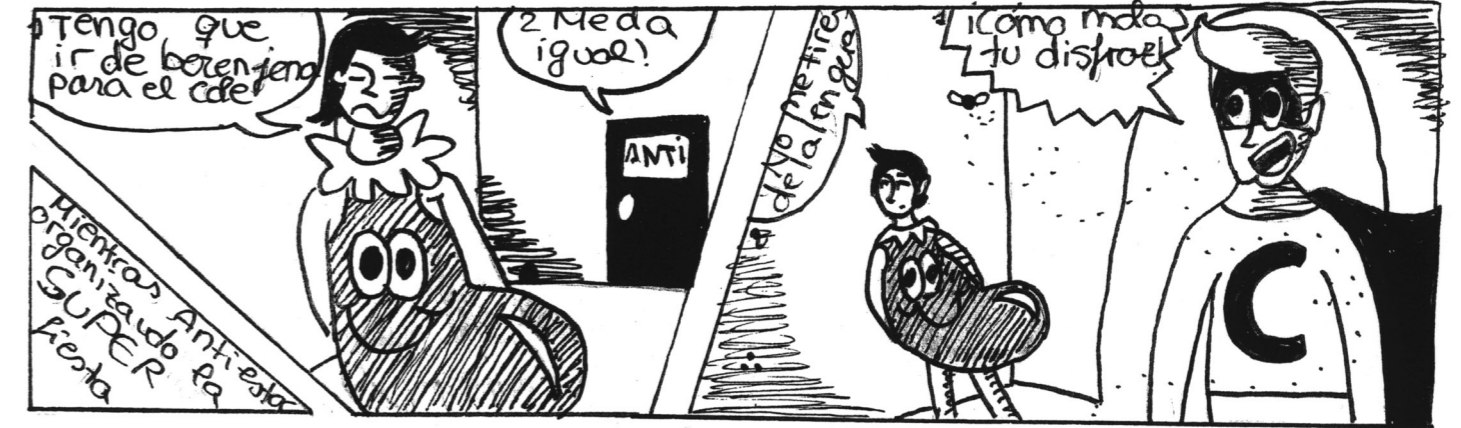
Cerditos para la revista. Nos quedó bastante bien. En junio fuimos a Tarifa, como intercambio y como viaje de fin de curso. En el camino de ida, y debido a doce horas de viaje, pasaron cosas de las que uno no puede hablar en un medio de comunicación como éste. Lo que sí que puedo decir es que tengo las escenas grabadas y nadie de fuera del grupo las podrá ver; a menos que lo comenten, que espero que nadie lo haga. Si no recuerdo mal, estuvimos tres días y dos noches, alojados en un albergue. Allí visitamos una ruinas romanas, o griegas, no sé... Estuvimos a punto de entrar en Gibraltar, pero teníamos los papeles necesarios. También observamos que nuestro instituto era digno de ser cuidado, porque el de allí estaba hecho un desastre. De día íbamos a la playa, nadamos en el Atlántico, y por las noches bajábamos al pueblo a pegar vueltas y a divertirnos con nuestros amigos tarifeños. Volvimos exhaustos y más bronceados que un pavo de Acción de Gracias. Mi hermana se graduó. Días anteriores, me compré mi primera cámara HD, la cual, bueno... ahora lo cuento. El año pasado quedó más capturado y tengo más memoria. También cambié mi mentalidad y la filosofía sobre la vida. Por entre la bruma, apareció Pilar, nuestra nueva profesora de castellano, la cual también sería nuestra tutora. Todo cambió, profesores, clases, unos alumnos más, y otros menos... Hubo más excursiones que en primero. Fuimos a ver una obra de teatro y después al Gulliver con Pilar y Dolores, también de intercambio coral a Silla con Amparo, a Gandia, a la "masclètà", al museo de la Beneficencia, al IVAM,... la lista se alargaría más, pero no quiero dejar más constancia de ello. Aprendí nuevas técnicas audiovisuales e hice un anuncio con Ferran para Plástica. Algunas personas encontraron el amor, como yo con mi cámara, la cual llevaría a cualquier evento. En todas las excursiones me haría una foto con los profesores con los que he ido. Entonces me convertí en el reportero oficial del instituto. Para la semana cultural se nos ocurrió a Ferran, Sergi i a mí hacer un taller de radio, más que nada para organizar algo; pero al final nos gustó. Fuimos en bici, y obtuve un material excelente, pero por causas de aterrizaje a gran altura de mi disco duro, lo perdí todo. Desde entonces, me lo copio todo en el portátil y en el disco duro, como también en DVDs. Para la revista se me ocurrió proponerle a Cristina hacer yo la portada, la cual, por error de orientación de la

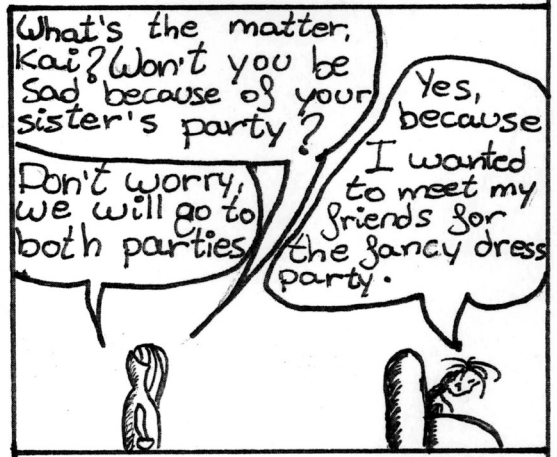
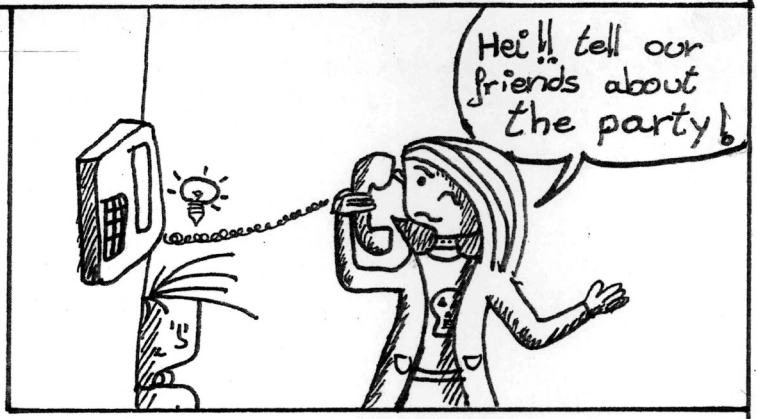
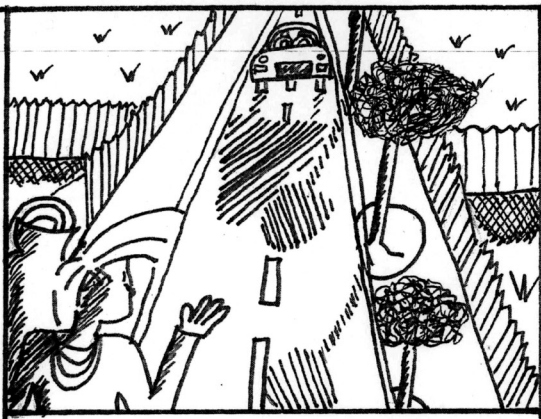
página, pasó a ser sección central. Un día hicimos un concurso de caligramas, estuvo bien, y pudimos expresar nuestros sentimientos gráficamente de los poemas de Miguel Hernández. Yo hice uno sobre "El vals de los enamorados". Quedó fantástico. También aquel día filmé la clase de valenciano, (quiero agradecerle a Víctor por el gesto tan amable) donde pude retratar los aspectos más cinematográficos de un aula. Volví a participar en el Big Challenge, donde volví a quedar primero, y 27º de la Comunidad Valenciana. Problemas técnicos hicieron que me comprara una cámara mejor. Llegó la hora del viaje de final de curso: Madrid. Fuimos con Pilar y Aurelia a la capital española y fue, también, inolvidable. Hotel Asturias, se llamaba, justo en el centro de la ciudad. Ferran y yo nos pusimos en una habitación. Desde nuestro balcón, a parte de otros, se veía el carrillón de la Puerta del Sol. Me olvidé la mochila en el autobús. Pudimos ver el Museo del Prado, la Cibeles, el Palacio Real,... También asistimos a un musical: Aluminium, estuvo muy bien: estábamos en la primera fila; o la segunda, creo... Algunos aspectos sociales del hotel quedarán entre Aurelia, Ferran y yo. ¡Menuda noche aquella, menudas cosas pasaron! Entre nuestra habitación y la de Pilar y Aurelia había dos mujeres que, sin duda, hicieron nuestra visita más divertida aún. En el último día nos fuimos a la Warner. Ferran y yo fuimos de por libre casi toda la jornada, sobre todo por el Oso Yogui... Después de comer, nos juntamos con más gente y subimos al Batman, a la montaña rusa,... Nosotros dos nos colamos por la cola VIP. Al

Superman no subimos porque había demasiada cola por ambos lados. Cogimos el autobús y volvimos, donde una máscara de *Scream* creó las delicias de la gente. La última excursión que hicimos fue con Víctor, a comprar libros para el verano. Yo me compré "La pell freda". Para el festival de fin de curso hice un video donde junté todas las excursiones del curso. Quedó muy dramático. Y como por un sueño, llegamos a cuarto. Realmente este curso ha pasado bastante rápido. Pero el tema de la tutoría de cuarto ha sido ¿dónde nos vamos de viaje? Sin duda, un verdadero quebradero de cabeza para Pilar. "¡Sois 31!", ¿cuántas veces nos lo habrán dicho? Ha sido un verdadero desafío, ha sido bastante diferente; por ejemplo: algunos hemos ido por primera vez a la ópera. Personalmente, fue una velada grandiosa. En cuanto pueda, volveré a ir. También, por los recortes del gobierno, hemos hecho bastantes huelgas, como también pancartas. Hemos ido a ver la redacción del Levante, hemos visitado la feria Talent (que defraudó nuestras expectativas), a Higuervelas y Almansa,... Para esta semana cultural, Ferran y yo nos hemos decidido en repetir el taller de radio. Tampoco fue lo esperado en todos los sentidos. Me temo que se acabó. Esta etapa de mi vida ha sido muy variada y cambiante. Echaré de menos a varios amigos, profesores, actividades,... Esto ha sido todo lo que recuerdo ahora mismo, se me habrán pasado varios acontecimientos importantes, pero ésta es la idea. Gracias a los que me ayudaron. Ahora, a graduarse...

Jose San Joaquin, 4t

THE FANCY DRESS PARTY

